

fentlighed og Mundtlighed i Straffesager og desuden let kunde gjøre den mundtlige Forhandling i første Instants ganske illusorisk. Men Mindretallet slutter heraf, at en saadan Gjenoptagelse af Sagen ikkun undtagelsesvis bør finde Sted, og at Overretten da vel nok i flige Undtagelsestilfælde kunde ordne det saaledes, at Sagen kunde behandles for den ligesaa godt og ligesaa bekvemt som for Rædsretten.

Det er nu ogsaa af Udvalgets Flertal fremhævet, at det neppe kan befrygtes, at det skulde være nødvendigt hyppigt at lade nye Oplysninger fremkomme for Rædsretten idet Spørgsmaalet i mange Tilfælde ikke vil dreie sig om, hvorvidt Forfeelsen er bevist, men om Formerne ere iagttagne eller om Straffeloven er rigtigt anvendt, og at selv i de Tilfælde, i hvilke Tvivlen hersker, om Bevistet er tilstede, ny Vidneførsel eller Fremstilling af den Anklagede ofte vil kunne undgaaes, naar Parterne med Takt benytte sig af den Ret, som ogsaa i nærværende Udkast er tillagt dem efter Udvalgets Forslag, at faae Forklaringerne tilførte ordret. Disse Ytringer maa Ministeriet tiltræde og kan altsaa forsaavidt være enigt i, at en Gjenoptagelse af Forhandlingerne i første Instants kun undtagelsesvis bør finde Sted, men Undtagelserne ville dog formentlig blive noget hyppigere end Udvalgets Mindretal har tænkt sig, og i alt Fald er det for Mundtlighedsprincipets Gjenneførelse i det Hele af stor Betydning, at en saadan ny Forhandling kan finde Sted ved Appelretten uden altfor store Vanskeligheder. Men den i Udkastet foreslaaede Ordning er netop beregnet paa at fjerne de Vanskeligheder, som vilde fremstaae, naar Sagen ved Appel skulde indbringes for en Overret og som ikke synes at kunne fjernes ved nogenformhøjest Foranstaltning fra vedkommende Rets Side. For saavidt Udvalgets Mindretal har antydet, at det i saadanne Tilfælde, hvor en Gjenoptagelse af Forhandlingerne var nødvendig, men det paa Grund af Afstanden var vanskeligt at lade den Anklagede og Vidnerne møde for Overretten, ikke var ugjærligt at lade Overdommeren møde andetsteds, saa skjønes denne Udvei ikke at kunne benyttes; thi hvis Man tænker sig, at

Overdommeren skulde reise fra Sted til Sted for at paadømme de Sager af den nævnte Beskaffenhed, som være indbragte for samme, saa har man jo Rædsretterne, kun i en anden besværligere og kostbarere Form, og hvis Man tænker sig, at de skulde foretage en ofte lang Reise for en enkelt Sags Skyld, saa vilde en saadan Ordning kræve uforholdsmæssige Offre baade af Tid og Penge, hvorhos saadanne Reiser let kunde gribe forstyrrende ind i Rettens almindelige Forretningsgang. Ministeriet skjøner heller ikke rettere end at de Ulemper, som skulde være forbundne med Oprettelsen af Rædsretter, langt fra ikke ville være saa store som Udvalgets Mindretal har betegnet dem. Det Ophold, Sagerne endelige Afgjørelse kan lide derved, at Rædsretterne kun sammentræde 4 Gange om Aaret, er vistnok ikke uden Betydning, men maa dog heller ikke vurderes altfor høit; det vil jo dog kun ganske undtagelsesvis gaae op til 3 Maaneder, naar en Sag netop er færdig til at indbringes for Appelretten, kort efterat Rædsretten har endt sit Møde; i de fleste Tilfælde vil det blive meget kortere, og det kan være meget tvivlsomt, om Sagen vilde blive tilendebragt synderligt hurtigere ved at indbringes for Overretten, hvor der vistnok snart i Praxis vilde udvikle sig en langt omstændeligere Fremgangsmaade, end den, der kan antages at ville komme til Anvendelse ved Rædsretterne. Extraordinære Møder af Rædsretterne ville ganske vist foranledige ikke ubetydelige Bekostninger, men de ville ogsaa kun ganske undtagelsesvis finde Sted, navnlig kun naar der paa et enkelt Sted maatte foresælbe en usædvanlig Mængde mindre Sager, som ønskes indbragte for Rædsretten paa en Tid, da intet ordentligt Møde af samme er nær forestaaende. Derimod ville Udgifterne ved Rædsretternes ordentlige Samlinger være af en ganske forsvindende Betydning; thi det maa vel erindres, at Dommerne allerede i anden Anledning ere reiste til Stedet og skulde bort derfra igjen, saa at den forøgede Udgift kun bestaaer i Diæter til Dommerne i en Tid, der kun kan anslaaes til nogle faa Dage; thi da Rævningsretterne, altsaa ligeledes Rædsretterne, idetmindste holdes paa eet Sted i hvert Amt, i Reglen paa